

νώσεις τοῦ σώματος) Ἄνδρ. Πάπ. σάν ἀβαριᾶτος (δηλ. ὡς παθὼν ζημίαν ἀβαρίας, ἄρα σκεπτικός, περίλυπος) Μεγίστ. 2) Ὁ ἐξ ἀβαρίας προερχόμενος σύνθηθ.: Ἄβαριᾶτο προῖμα - ρύζι - σιτάρι κττ. (ἦτοι τὸ προερχόμενον ἐκ πλοίου ὑποστάντος ἀβαρίαν) σύνθηθ. Κοιτῶν ἀβαριᾶτα Κάλυμν. κ. ἀ. β) Μεταφ. ἀτημέλητος Μεγίστ.

ἄβαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) κ. ἀ. ἄβαροις Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβαρε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βάρος. Πβ. ἀρχ. ἀβαρής.

1) Ὁ μὴ ἔχων βάρος ἱκανόν, ἐλαφρὸς Ἡπ. (Ἰωάνν.): Ἄβαρον ἀρνὶ (τὸ ἔχον μὲν ὄγκον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνάλογον βάρος). β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων βάρος νοῦ, ἀνόητος, μωρὸς Ἀθῆν. (παλαιότ.). Ἡ σημ. ἦδη παρ' Ἡσυχ. «ἀβαρής» ἀσύνετος». Συνών. ἀλαφρὸς, ἄμυαλος. 2) Ὁ ἐστερημένος βαρῶν, ἦτοι ἐνοχλήσεων, φροντίδων κττ., καὶ δὴ πλούσιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Σμύρν.) Θράκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἀ.: Αὐτὸς εἶναι ἄβαρος Μεσσ. Εἶναι ἄβαρους ὁ' κουνκὺρ' Αἰτωλ. Ἐντερ ὁ ἄθροισμα ἔγῃ ἄβαρε (οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ πλούσιος) Τσακων. Ὁ βασιλεὺς στερεὰ τὸ δώκε τοῖς χάρες καὶ τὴν πλούτη κ' ἤρθε 'ς τὸν τόπο του ἄβαρος (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ οἰκίας: Ἄβαρον σπῖτ' (πλουσία οἰκία, πλουσία οἰκογένεια) Αἰτωλ. β) Μέγας, πολὺς, ἐπὶ περιουσίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐξ' ἄβαρ' περιουσία. 3) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἄοκνος, ἀκούραστος (κατὰ σημασιολογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀβάρετος (I), ὁ πβ.) Πελοπν. (Λακων.)

ἀβαρῶ Μῆλ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀβάρα προστ. τοῦ ἀβαράρω κατὰ τὸ ἀντεστραμμένον σχῆμα ἀγάπα-ἀγαπῶ, τραύα-τραυῶ κττ.

Ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς ἀποφυγὴν προσκρούσεως εἰς αὐτήν. Συνών. ἀβαράρω.

ἀβασανισιὰ ἢ, Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος κατὰ παρασχηματισμὸν διὰ τὸν ἀόρ. ἐβασάνισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλλειψις βασάνων, λυπηρῶν φροντίδων: Φρ. Τὸν δέρονει ἀβασανισιὰ (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ζῶντος ἐν εὐμαρείᾳ). Φρ. ἀντίθ. Τὸν δέρονει φτώχεια.

ἀβασάνιστα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βασάνων, ἄνευ φροντίδων οἰκονομικῶν κττ. ἐνθ' ἄν.: Περονῶ ἀβασάνιστα. Ἀθῆν. Πῆρα ἔταν ἄντρα καὶ ζῶ ἀβασάνιστα, ἐνῶ πρὶν βασανίζομουν αὐτόθ.

ἀβασάνιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) κ. ἀ. ἀβασάνιστους Θεσσ. Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) κ. ἀ. ἀβασάνιος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. βασανίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ὑποστὰς βάσανα, ἦτοι ταλαιπωρίας, θλίψεις κττ., ἀντίθ. τοῦ βασανισμένου Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) κ. ἀ.: Ἀβασάνιγη ζωὴ κάνει αὐτὸς Τρίκκ. Εἶναι ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, 'ς τὰ νεῖα του δὲν ἔχει κουρασθῇ Θήρ. Ἀβασάνιστος

εἶναι καὶ δὲ θέλει νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ (δηλ. βαρύνεται, ὀκνεῖ νὰ τὴν κάμῃ, διότι δὲν ἐκοπίασεν εἰς τὸν βίον του) αὐτόθ. Ἐν τῇ προκειμένῃ σημ. φέρεται τὸ ἐπίρρ. ἀβασανίστως παρ' Αἰλιαν. 10, 14 «οἱ γὰρ ἱέρακες ὀρνίθων μόνον ταῖς ἀκτίσι τοῦ ἡλίου ραδίως καὶ ἀβασανίστως ἀντιβλέποντες...». 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάσανα, ἐπὶ τόπου Θεσσ.: Ἀβασάνιστους κόσμους (τόπος, ἐνθα δὲν ὑπάρχουν βάσανα).

ἀβασίλευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 90 καὶ 170 ΓΜαρχορ. Μικρὰ ταξίδ. 120 — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος.

Ὁ μὴ βασιλεύσας, ὁ μὴ δύσας, κυριολ. μὲν ἐπὶ τοῦ ἡλίου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκόφωτος καὶ τῆς ἡμέρας ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἥλιος ἦτον ἀκόμη ἀβασίλευτος, ὅταν ἦλθα Περίδ. Φῶς ἀβασίλευτο ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 170 Ἀβασίλευτη μέρα (ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀργεῖ νὰ τελειώσῃ) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 90. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος ἠφνέστε (κατ' ἔλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου) Ἄνδρ. Πβ. ἐν λ. ἀβάρετος ὁμοίαν φρ. Ἀβάρετος ὁ ἥλιος || Ποίημ.

Λάμπη χρυσοῦ ἀβασίλευτη τριγυροὺς πλημμυρίζει ΓΜαρχορ. ἐνθ' ἄν.

ἀβασκαντία ἢ, Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσκαντος.

Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ ὑποπεσόντος εἰς βασκανίαν πρὸς θεραπείαν τοῦ νοσήματος ἐνθ' ἄν.: Ἐκράξα τὸν παπᾶ καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἀβασκαντία Κέρκ. Ἦλεε ἡ μάνα τον πῶς ἦταν ἀβασκαμένος καὶ ἐκράξανε τον παπᾶ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν ἀβασκαντία Παξ.

ἀβάσκαντος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἐρμούπ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἴγ.) κ. ἀ. ἀβάσκαντους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἀ. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 4 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 55 ἀβάσκατος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,147 (ἐκδ. 1912) ἀβάσκατος Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάσκαντος συχνάκις ἀπαντῶν ἐν παπύροις. Πβ. BGU 811, 5 «τὰ ἀβάσκαντά σου παιδία», 714, 12 «ἄσπασαι καὶ τὰ ἀβάσκαντά σου τέκνα» = ποῦ νὰ μὴ βασκαθοῦν!

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῆς βασκανίας, ὁ μὴ βασκαννόμενος ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀβάσκαντος γιατί ἔχει φυλαχτὸ ἀπάνω τον Κυκλ. Τί τ' βάζ'ς σκόρδον; αὐτὸς εἶναι ἀβάσκαντος Ἰωάνν. Εἶναι ἔξυπνο καὶ γνωστικὸ τ' ἀβάσκαντο! (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Σωστός τράγος ὁ ἀβάσκατος, ὅλα τοῦ κορμιτοῦ τον καὶ τῆς ὄψις τον τὰ σημάδια με τράγο τον παρῶμοιαζαν! ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἄλλη μιλάει γὰρ τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης, τοῖς πλεξοῦδες, ποῦ εἶναι σὰν δοντρογαλῆς καὶ μαῦρες, κορακάτες, καὶ λέει πῶς με τὸ γύτεμα τ' ἀβάσκαντα τρανεύουν

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμάτιαστος.

ἀβάσταγα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνεβάστιγα Γ'Αθάν. Δέκα ἔρωτ. 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταγος, δι' ὃ ἰδ. ἀβάσταχτος.

Ἀνυπομόνως, ἀκρατῆτως: Χιλιμντροῦσε ἀνεβάστιγα αὐτὸ τὸ βαρβᾶτο τ' ἄλογο!

ἀβασταξιὰ ἢ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυκλ. Κωνπλ. κ. ἀ. ἀβαστηξιὰ Μακεδ. ἀβασταγὰ Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταχτος παρασηματισθὲν διὰ τὴν πύδρασιν τοῦ ἄορ. ἐβάσταξα. Ὁ τύπ. ἀβαστηξιά ἔχει τὸ ἡ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἄορ. ἐβάστηξα τοῦ βασιῶ.

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ περιμένῃ, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία ἐνθ' ἂν. Δὲν περιμένει, τὸν ἔχει πιάνει ἀβασταξιά! Κυκλ. Ἐχει μιὰ ἀβασταγιά ποῦ δὲν ἐγγεῖται! αὐτόθ.

ἀβάσταχτος ἐπίθ. ἀβάστακτος Κίμωλ. ἀβάστακτος κοιν. ἀβάσταχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀβάστηχτους Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) ἀβάσταγος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀβάσταγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. κ.ά.) ἀβάσταγος Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. ἀναβάσταγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) κ.ά. ἀνεβάσταγος Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Δημοτσάν. Λακων. Λάστ. Μάν. κ.ά.) ἀνιβάσταγος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνιβάσταγος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάστακτος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βασιάζω = ὃν δὲν δύναται τις νὰ βαστάσῃ ἢ νὰ φέρῃ. Τὸ ἡ τοῦ τύπ. ἀβάστηχτους κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐβαστήχτηκα ἄορ. τοῦ βασιτεύμαι παρὰ τὸ βασιῶ, ὅπερ ἄλλως ἐπέδρασε καὶ εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν. Τὸ ἀβάσταγος ἐκ τοῦ βασιῶ-βασιτεύμαι ἤδη μεσν. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 198 κέξ. Περὶ τῶν τύπ. ἀνα-ἀνεβάσταγος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, συνήθως ἔνεκα τοῦ βάρους τοῦ πολλαχ. Ἀβάσταχο εἶναι πρὸς τὸ ροῦχο (ἐνδυμα χειμερινὸν ἐν ὥρᾳ ἔαρος) Ἀθῆν. Νεκρὸς ἀβάσταχτος Κρήτ. Ἐβαλὶς τ' ἀλόγ' φόρτουμα ἀβάσταχτον Ἡπ. (Ἰωάνν.) β) Ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ὀχληρὸς, ἀνυπόφορος Ζάκ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Σουδεν. Φεν.) κ.ά. Τὰ ὅσα ἔχω παθῆμένα εἶναι ἀβάσταχτα (ἦτοι τὰ βάσανά μου εἶναι τοσαῦτα, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὰ ὑποφέρῃ) Κρήτ. Ἀβάσταχτος καμὸς εἶναι τοῦτος! (καμὸς = καημὸς, λύπη) Ἀπύρανθ. Βάσανα ἀβάσταχτα! Ἀδριανούπ. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, ἀνυπόμονος, ἀκράτητος, ὀρμητικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀβάσταχτος ἄνθρωπος, ἀβάσταχτη γυναῖκα, ἀβάσταχο κορίτσι-παιδί κττ. Τὶ ἀβάσταγος ποῦ εἶσαι, καημένε, δὲ βασιτεύσαι λιγάκι! κοιν. Ἀνιβάσταξ ῥ' ναῖκα Αἰτωλ. Ἀλονγου-μπλάρ' ἀβάσταγον (μπλάρ' = μουλάρι) Ζαγόρ. Ἀβάσταγα ὄρνια ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 34 || Φρ. Τὸν ἀβάσταγο ἔχω (δὲν κάμνω ὑπομονήν, δὲν περιμένω, κατὰ προσωποποίησιν τῆς λ. οὐσιαστικῶς λαμβανομένης) ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 94. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Βίον Νεῖλου νεωτ. P.G. 120, 156B «καθάπερ γὰρ ξυστήρα αὐτὸν εἶχεν ἢ ἄλλο τι ἐργαλεῖον πρὸς τοὺς ἀβαστάγους καὶ ἀνυπομονήτους». δ) Εὐερέθιστος, ὀξύθυμος Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. Ἐν' ἀβάσταος τῶαι δέρνει τὰ παιδικὰ του Κύπρ. Μὲ γιὰ τίποτε θυμῶν-νει, ἐν τέλει ἀβάσταος ἄδρωπος αὐτόθ. ε) Ὁ μὴ ἀντέχων εἰς τὰς θλίψεις, ὀλιγόψυχος Κύπρ. κ.ά. Εἶσαι πολλὰ ἀβάσταος, πρέπει νὰ ὄῃς τῶαι νάκ-κον ὑπομονήν (νάκ-κον = ὀλίγον) Κύπρ. 2) Ὅν δὲν ἐφόρεσέ τις, ἐπὶ ἐνδυμάτων Μακεδ.: Ἀβάστηχτον ν' ἀπομείν' τοῦ φουστάν' σ'! (ἀρά, ἦτοι νὰ μὴ προφθάσῃς νὰ τὸ φορέσῃς, νὰ ἀποθάνῃς προτοῦ τὸ φορέσῃς). Συνών. ἀφόρετος. 3) Ὁ μὴ ἀντέχων, ὁ μὴ βαστῶν, πρόσκαιρος, φθαρτὸς Ἀθῆν. Κίμωλ. Κρήτ. κ.ά. Τὰ ροῦχα ἀπάνω του εἶναι ἀβάσταχτα (φθείρονται τάχιστα) Ἀθῆν.

Τὸ Μανιάτικο εἶναι ἀβάστακτο (τὸ ἐκ βάμβακος Μάνης κατασκευαζόμενον νῆμα θραύεται εὐκόλως κατὰ τὴν ὑφανσιν) Κίμωλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον Ἀβάσταγος καὶ ὡς ἐπών. Ζάκ. Κεφαλλ. Πβ. καὶ τὸ μεσν. ἐπών. Ἀβάστακτος.

ἀβαίτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τῆς μετοχ. βαίτε τοῦ ρ. βοῦ = κλαίω, πβ. Ἡσύχ. «ἄβακτον» τὸ μὴ μακαριστόν, ἦτοι χωρὶς μακαρίαν καὶ κλαυθμούς. Διὰ τὸ ἀρχ. συμφωνικὸν σύμπλεγμα κτ ἴσον τῷ νεωτ. τ τῆς Τσακων. πβ. τὰ ὅμοια δάκτυλος-δάκτυλε, διαλεκτὸς-διαλεξίε, νύκτα-νυούτα (ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξικ.)

Ἐκεῖνος, δι' ὃν δὲν ἔκλαυσέ τις, ὁ ἄκλαυστος: Ἀβαίτε ἐπανάττε ἴαν ξενικεῖα (ἄκλαυστος ἀπέθανε εἰς τὴν ξενιτείαν).

ἀβάτεντος ἐπίθ. Κάλυμν. Κυκλ. Παξ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) κ.ά. ἀβάτιφτους Ἡπ. Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. κ.ά. ἀβάτεντε Τσακων. ἀάτεντος Κάρπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατεύω.

1) Ὁ μὴ βατευθεὶς, ἀνόχευτος, ἐπὶ ζώων Ἡπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κυκλ. Μακεδ. (Σισάν.) Νάξ. (Γαλανάδ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. Τσακων. κ.ά. Οἱ γίδες εἰν' ἀβάτεντες Παξ. Ἐπόμεινεν ἀάτεντον τὸ μάρωπον (ἀμνὰς μονοετὴς) Κάρπ. Γάττα ἀβάτιφτη Ἡπ. Ζῶον ἀβάτιφτου αὐτόθ. Ἀ χίμαιρε ἐγὶ ἀβάτεντε (ἢ αἰξ εἶναι ἀβ.) Τσακων. β) Ὁ μὴ ἐκ βατεύσεως προελθὼν Κάλυμν. Κυκλ. Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. κ.ά. Ἀβγὸ ἀβάτεντο (τὸ μὴ ἔχον σπέρμα, ἄγονον) Κάλυμν. Κυκλ. Λακων. Ὀλυμπ. κ.ά. Ἀβγὸ ἀβάτιφτου Στερελλ. 2) Μεταφ. ὑγίης, ἀβλαβῆς Κάρπ.: Σάν τ' ἀχολὸν περιστέρι ἀάτεντος.

ἀβατος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἄβατους Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. ἄβατε Τσακων. ἀνάβατος Λεξ. Λάουνδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβατος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάβατος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ βατός, ἀδιάβατος, ἀπάτητος Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισάν.) Τσακων. κ.ά. Αὐτοῦ εἶναι τόπους ἄβατους Ἡπ. Ἀβατα β'νὰ Θεσσ. Τοῦ ποταμὸς εἶναι ἄβατου Σισάν. Ἐβριζὶν πουλύ, οἱ στράτις εἶναι ἄβατις αὐτόθ. Ἀπὸ τὰ περ' σὰ ὕβατα ὁ ποταμὸς ἐγὶ ἄβατε (ἀπὸ τὰ πολλὰ ὕδατα ὁ ποταμὸς εἶναι ἀδιάβατος) Τσακων. β) Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, δύσκολος εἰς προσέγγισιν Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Λάουνδ.: Σπήλαιον ἄβατο (διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῷ ὕδατα) Λακων. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβατος Ἰκαρ. Λακων. Ἀνάβατος Χίος. 2) Ἀπειρος, ἀπέραντος Ἡπ. Ἡδη παρ' Ἡσυχ. «ἄβατον» ἀδιόδετον, ἀπέραντον.

ἀβατσινάριστος ἐπίθ. Παξ. ἀβετσινάριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατσινάρω.

Ὁ μὴ βατσιναρισμένος, ὁ μὴ ἐμβολιασμένος διὰ δαμαλίδος.

ἀβατσίνναςτος ἐπίθ. Κυκλ. ἀβατσίν-νναςτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀματσίν-νναςτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

